

Muzika. Trumpinys

Prieštaktis

Kaip smagu mokytis muzikos mokykloje. TAU išrenka kūrinį. Ir ne šiaip sau kokius gražiai skambančius, klasikinius, bet kažkokias aranžuotes, kurių natos ištrauktos iš kažki kur – gal iš spintos, gal kaimynė Stasė paskolino, gal iš senelės kraičio skrynios, o gal mėtėsi apleistame garaže. Tarp jų tikrai nerasi nei Šopeno, nei Rachmaninovo, nei Betchoven, nei tuo labiau Listo. Daugų daugiausia – Mocartą, kuris tikrai neišveža iš proto savo linksmumu, kai iš šono tau balsas rėkia „grakščiau, grakščiau! Atpalaiduok riešus! Kas čia dabar, kodėl suklydai, iš naujo“.

Kartą septintoje klasėje pamėginau išjausti muziką. Gavosi, kad mokytoja sustabdė dar antroje eilutėje. Mat, per garsiai sugrojau. Mėginau dar toliau pajausti muziką, bet klaidų buvo per daug ir man teko sustoti.

Tai nuo šito pabandymo daugiau niekada nemėginau pamėgti muzikos. Vos ištveriau paskutinius metus ir po aštuntos klasės egzamino pianinas, kuris dabar stovi mano kambaryje, ant dangčio pradėjo rinkti dulkes.

Nuo tada nebepaspaudžiau nė vieno klavišo.

Po metų

FORTISSIMO

Po to prisėdimo prie pianino ir Gimnopedijos sugrojimo. Pianinu pradėjau groti labai dažnai. Per kiekvieną pertrauką. Kartais net praleisdavau pamokas. Grojau visą laiką daug, garsiai ir greitai. Be perstojo. Buvau apsėstas. Kai tik rasdavau minutę, arba net nerasdavau, visada ėidavau prie pianino. Nesvarbu man ką pasakys pro šalį praeinantys žmonės, ar mokytojai, kurių pamokas praleisiu. Norėjau tik groti. Gali būti, kad tapau priklausomu. Bet man tai nerūpėjo.

Pianinas mane gelbėjo net pačiose sunkiausiose situacijose. Iš esmės, TIK pianinas tokiose situacijose ir tegelbėjo. Kai matai, kad tau gyvenimas slysta iš po kojų, ir niekaip negali jo sugaudyti. Ir tiesiog pasimeti į nežinomybę ir bejėgiškumą. Ir tuomet prasiveria stebuklingos durys į „kamūrę“. Prisėdi ant klibančios taburetės ir pradedi lieti Mendelsoną ant išklerusio pianino, pabrėždamas kiekvieną natą. Kiekvieną natą išjausdamas, kiekvieną natą viduje išverkdamas. Bet šįkart to nepakako. Norėjau tai išjausti dar labiau, pradėjau trankyti klavišus, pradėjau greitinti, pradėjau klysti. Užkliuvau vienoje vietoje, užkliuvau ir kitoje. Ir tai kliudo, garsas gadinasi. Klaidos trukdo išjausti. Užsigalvoju, dar pora klaidų ir jau užmirštu tekstą. Groju bet ką, garsai maišosi į košę, greitėja, garsėja, melodijos jau beveik nebėra. O GI AŠ NORĖJAU IŠJAUASTI. KODĖL NEGALIU IŠJAUASTI. ŠŪDAS. Gالياusiai per klavišus suvožiau taip, kad užkliudžiau sunkųjį dangtį. Ir jis man visa jėga užvožė per pirštus.

DIMINUENDO

Turbūt po viso to turėjau susimąstyti, pagalvoti, kad muzika nėra viskas gyvenime. Kad reikia rasti kitų būdų, spręsti savo problemas. Kad reikia kalbėti su žmonėmis. Tačiau dabar aš tik žiūriu į savo subintuosius rankas ir galvoju – kada gi galėsiu vėl groti.

Naglis

2021-12-23 Slemas